

Ἐφορῶν: Ὁ σκύλ-λος θὰ βουτ-τάρη ἄνω σου. Ἐβού-
ταρε ἄνω μου σὰν τὸ θερίο.

βούτη ἡ, Σκίαθ.

Ἐκ τοῦ ρ. βουτῶ.

Κατάδυσιν πρὸς τὴν θάλασσαν μετὰ τὴν κεφαλὴν πρὸς
τὰ κάτω: Δίνω βούτη. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βούτα 1.

βούτημα τό, κοιν. βούτ'μα βόρ. ἰδιώμ. βούτ-τημα
Καλαβρ. (Μπόβ.) Μεγίστ. Σύμ. βούτ'τημα Σίφν. βού-
τημαν Πόντ. (Οἶν.) βούτ-τημαν Κύπρ. βούτεμαν Πόντ.
(Κοτύωρ. Τραπ.) βούτιγμα πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ρ. βουτῶ παρ' ὃ καὶ βουτίζω. Ἡ λ. καὶ
παρὰ Σομ.

Α) Κυριολ. 1) Κατάδυσιν, καταβύθισιν κοιν. καὶ
Καλαβρ. (Μπόβ.) Πόντ. (Κοτύωρ. Οἶν. Τραπ.): Βούτημα
μέσα 'ς τὸ νερὸ κοιν. Ὅλο τὸ μπάνιο του εἶναι ἓνα βού-
τημα κὶ ὅξω σύνθηθ. **β)** Δύσιν πολλαχ.: Τὸ βούτημα τοῦ
ἡλίου πολλαχ. || Ἄσμι.

Ἐναν φιλεῖν πρὸς τὸ πωρὸν τῶ ἔναν τὸ μεσημέριον
τῶ ἔναν τὸ βούτ-τημαν τοῦ ἡλίου 'κανεῖ με οὐλὴ μέρα
(ἔκανε = ἀρκεῖ) Κύπρ. 2) Μακρὸν κολύμβημα ὑπὸ τὸ
ὑδωρ Πόντ. (Κοτύωρ.) Συνών. βουτηξιά 2, βουτιὰ
A 2, μακροβούτι. 3) Τεμάχιον ἄρτου συνήθως δι-
πυρίτου ἐμβαπτιζόμενον εἰς γάλα, καφέν, τέιον κττ. κοιν.:
Καφές - τσάι με βουτήματα.

Β) Μεταφ. 1) Διεΐδουσιν, ἀνάμειξιν εἰς ὑπόθεσιν
ἰδίως ἐπικερδῆ, ἐκμεταλλεύσιμον Πελοπν. (Ἀρκαδ.) 2)
Αἰφνιδία ἀφαίρεσις πραγμάτων τινος κατὰ τὴν συνήθειαν
τῶν δυτῶν σύνθηθ.: Μ' ἓνα βούτημα τ' ἄρπαξε. - **β)** Κλοπὴ
σύνθηθ.: Τοῦ 'κανε γερὸ βούτημα ἀπὸ τὸ ταμεῖο. 3) Αἰ-
φνιδία σύλληψιν σύνθηθ.: Μ' ἓνα βούτημα ἀπὸ τὰ μαλλιά
τὸν ξάπλωσε χάμον Λεξ. Δημητρ.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Βούτημα Πάρ.
Βούτισμα Σίφν.

βουτηματάκι τό, σύνθηθ. βουτημάκι Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὗς. βούτημα διὰ τῆς καταλ. - άκι.
Τὸ βουτημάκι κατ' ἀνομοίωσιν καθὼς πραγματάκι
- πραγματάκι, θεληματάκι - θεληματάκι κττ.

Μικρὸν τεμάχιον κοινοῦ ἄρτου ἢ διπυρίτου ἐμβαπτι-
ζόμενον εἰς γάλα, καφέν, τέιον κττ. Πβ. βούτημα **A 3**.

βουτηξιά ἡ, σύνθηθ. βουτησιὰ πολλαχ. μπουτησιὰ
ΜΛελέκ. Ἐπιδόρπ. 172.

Ἐκ τοῦ ρ. βουτῶ. Διὰ τὸν τύπ. μπουτησιὰ πβ.
μπουτιὰ, δι' ὃ ἰδ. βουτιὰ.

1) Ἡ ἐνέργεια τοῦ καταδύειν καὶ καταδύεσθαι σύ-
νηθ.: Παροιμ. Ὅποιος πνίγεται 'ς τὴν πρώτη μπουτησιὰ
πάντα πνιγμένος εἶναι ΜΛελέκ. ἐνθ' ἄν. 2) Κολύμβη-
σις ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης Κέρκ. Συνών.
βούτημα **A 2**, βουτιὰ **A 2**, μακροβούτι. 3) Ἡ
ποσότης τῆς μελάνης τῆς λαμβανομένης διὰ μιᾶς ἐμβα-
πτίσεως τῆς γραφίδος εἰς τὸ μελανοδοχεῖον. Ἰων. (Σμύρν.)
Κεφαλλ. κ.ά.: Πῆρε μὲ βουτηξιά ἀπὸ τὸ καλαμάρι μου
Κεφαλλ.

βουτησιάδικος ἐπίθ. ἀμάρτ. βουτ-τησιάδικος Σύμ.

Ἐκ τοῦ οὗς. *βουτησιᾶς παρὰ τὸ θέμα τοῦ πληθ.
*βουτησιᾶδες καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ικος.

Ὁ κατάλληλος διὰ τὴν κατάδυσιν γυμνῶν δυτῶν πρὸς
σπογγαλιεῖαν: Βουτ-τησιάδικο καΐκι.

βουτηχτὰ ἐπίρρ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. βουτηχτός.

1) Κατὰ τὸν τρόπον τῶν καταδυομένων μετὰ τὴν κε-
φαλὴν πρὸς τὰ κάτω πολλαχ.: Πέφτω 'ς τὸ νερὸ βου-
τηχτὰ. 2) Διὰ καταδύσεως πολλαχ.: Πιάνει βουτηχτὰ
τοὺς ἄχινους Λεξ. Πρω. (ἐν λ. βουτηχτός). **β)** Ἐν σπουδῇ,
ἄρπαχτὰ πολλαχ.: Ὅ,τι πάρει βουτηχτὰ καὶ φεύγει. 3)
Δι' αἰφνιδίου, ἀποτόμου δραγμοῦ πολλαχ.: Τὸν ἔπιασε
βουτηχτὰ ἀπὸ τὸ λαιμό.

βουτηχτάρα ἡ, Θεσσ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.) κ.ά.
Ἐκ τοῦ οὗς. βουτηχτάρι Ἰδ. ΜΣτεφανίδ. ἐν Ἀθηνᾶ
28 Λεξικογρ. Ἀρχ. (1916) 81.

Τὸ πτηνὸν αἰθουα (podiceps minor). Συνών. βου-
τακίνα, βουταναργά, βουτηχτάρι, βουτηχτής **A 2**,
βουτοπούλλι, βούτος 2, ζαροπαπί, καλικάτσοῦ,
νεροπουλλάδα, νερόκοττα. Πβ. αἶθα 1. [*]

βουτηχτάρι τό, Ἡπ. Πελοπν. (Μεσσ.) (Ν. Ἐστ.) 12,
61) βουτηχτάρ' Στερελλ. (Αἰτωλ.) βουτιστάρι Ἡπ. (Χι-
μάρ. κ.ά.)—Λεξ. Βλαστ. 424.

Ἐκ τοῦ οὗς. βουτηχτής διὰ τῆς παραγωγικῆς κα-
ταλ. - άρι.

Βουτηχτάρα, ὃ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Κολυμποῦσαν σὰν τὰ
βουτηχτάρια, σὰν τοὺς νερόκοττες, σὰν τοὺς φαλαρίδες καὶ
σὰν τοὺς πάπιες καὶ τοὺς χῆνες (Ν. Ἐστ. ἐνθ' ἄν.)

βουτηχτής ὁ, κοιν. καὶ Πόντ. βουτ-τηχτής Κάλυμν.
Ρόδ. βουτιστής Λεξ. Γαζ. (λ. δύτης) βουτ-τιστής Λυκ.
(Λιβύσσ.) Σύμ. βουτ-τιστής Σύμ. Θηλ. βουτήχτρα Πε-
λοπν. (Λακων.)—Λεξ. Βλαστ. 424 Πληθ. βουτηχτᾶδες
πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ρ. βουτῶ, παρ' ὃ καὶ βουτίζω.

Α) Κυριολ. 1) Δύτης κοιν. καὶ Πόντ.: Βγῆκε ἀπάνω
ὁ βουτηχτής κοιν. || Παροιμ. Τὸ βουτηχτὴ μὴν τὸν κοιτά-
ζης 'ς τὸ βούτημα, ἀλλὰ 'ς τὸ ἔβγαλμα ἸΒενιζέλ. Παροιμ.
310 || Ποίημ.

Σὲ βαθρὰ πέλαγα ὁ χαμός καὶ ἀπάτητα σὲ ρίχνει
νὰ σὲ γυρεῖ ὁ βουτηχτής καὶ νὰ σὲ κλαίῃ ὁ κόσμος
ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή 100. Συνών. βουτινᾶς. **β)**
Ὁ εἰδικὸς διὰ τὴν σπαγγαλιεῖαν δύτης σύνθηθ. 2) Βου-
τηχτάρα, ὃ ἰδ., Εὐβ. (Αὐλωνάρι.) Πελοπν. (Λακων.) κ.ά.
—Λεξ. Βλαστ. ἐνθ' ἄν.: **β)** Ὑπὸ τὸν τύπ. μαῦρος βου-
τηχτής, τὸ πτηνὸν φαλακροκόραξ ἐνιαχ. 3) Ἡ ἀνθο-
φόρος κεφαλὴ τῆς σκίλλης, διότι κλίνει πρὸς τὰ κάτω
Σύμ.

Β) Μεταφ. 1) Κλέπτης, λωποδύτης πολλαχ. 2) Ὁ
ἀσέμνως χειρονομῶν πρὸς τὰς γυναῖκας πολλαχ. 3) Ρι-
ψοκίνδυνος, παράτολμος Λεξ. Βλαστ. ἐνθ' ἄν.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. καὶ ὡς παρων. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

βουτηχτός ἐπίθ. πολλαχ. βουκιστὲ Τσακων.

Ἐκ τοῦ ρ. βουτῶ, παρ' ὃ καὶ βουτίζω.

1) Ὁ ἐμβαπτισθεὶς ἢ βυθισθεὶς εἰς ὑδωρ ἢ ἄλλο τι
ὑγρὸν πολλαχ.: Παξιμάδι βουτηχτὸ 'ς τὸ γάλα -'ς τὸν
καφέ. || Φρ. Ἐγίνηκε βουτηχτός (ἐβράχη πολὺ). Βουτηχτός
'ς τὸ χρέος (ὁ ἔχων πολὺ χρέος, καταχρεωμένος) πολλαχ.

2) Ὁ πεφυρμένος δι' ὑγρᾶς οὐσίας πολλαχ.: Βουτη-
χτός 'ς τὴν λάσπη -'ς τὸ αἷμα -'ς τὸν ἰδρώτα πολλαχ. 3)
Ὁ ἀλιευόμενος διὰ καταδύσεως Στερελλ. (Μεσολόγγ.):
Τσιπουρές βουτηχτές.

βουτηχτοσύνη ἡ, ἀμάρτ. βουτ-τιστοσύνη Σύμ.

Ἐκ τοῦ οὗς. βουτηχτής. Τὸ ἐπάγγελμα τοῦ δύτου.

